

Arrest

nr. 215 684 van 24 januari 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BEL
Statieplaats 6-7
8630 VEURNE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Duitse nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 september 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VERSTRAETEN loco advocaat J. BEL en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 27 maart 2018 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als werkzoekende.

1.2. Op 26 september 2018 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving die op 27.03.2018 werd ingediend door: Naam : B. C., F. C. (..), Nationaliteit: Duitsland (Bondsrep.), Geboortedatum : 13.09.1989, Geboorteplaats Chuquicamata, Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxx, Verblijvende te (..) om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van burger van de Unie. Betrokkene diende op 27.03.2018 een aanvraag van verklaring van inschrijving als werkzoekende (art. 40, §4, 1e lid, 1° - wet 15.12.1980). Ter staving van haar aanvraag legde betrokkene volgende bewijsstukken voor: een VDAB inschrijving en verschillende loonbrieven.

Betrokkene kan alvast de inschrijving niet genieten als werknemer. Aangezien er bewijzen van tewerkstelling werden voorgelegd, werd de databank van de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid (RSZ) geconsulteerd, d.d. 20.09.2018 en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het dossier. Hieruit is gebleken dat betrokkene gewerkt heeft als uitzendkracht, maar dat haar laatste dag tewerkstelling 27.07.2018 was. Aangezien de tewerkstelling van betrokkene achterhaald is, kan overeenkomstig art. 50, §2, 1° (KB 08.10.1981) het verblijf langer dan 3 maanden als burger van de Unie niet erkend worden op deze basis. Nergens uit het dossier kan er afgeleid worden dat betrokkene heden tewerkgesteld is, derhalve dient zij eerder als werkzoekende beschouwd te worden.

Als werkzoekende (art. 50, §2, 3° - KB 08.10.1980) moet betrokkene ten eerste aantonen dat zij ingeschreven is als werkzoekende bij de VDAB of dat zij gesolliciteerd heeft. Ten tweede dient betrokkene te bewijzen dat zij een reële kans maakt op het bekomen van tewerkstelling. Betrokkene legt een attest van inschrijving bij de VDAB voor. Bijgevolg heeft betrokkene aangetoond dat zij voldoet aan de eerste voorwaarde. Betrokkene heeft daarentegen niet aangetoond een reële kans te maken op het bekomen van tewerkstelling. Nergens in het dossier is er enig bewijs terug te vinden betreffende diploma's, vaardigheden, een succesvol afgeronde sollicitatieprocedure of een concreet voorstel van een werkgever of enig ander bewijs dat betrokkene een reële kans maakt op het bekomen van tewerkstelling. Betrokkene legt enkel bewijzen voor van tewerkstelling in het verleden als uitzendkracht. Het feit dat betrokkene in het verleden de kans heeft gekregen om sporadisch te werken, garandeert op geen enkele manier dat deze kans zich in de toekomst zal herhalen. Dit wordt versterkt door de informatie uit de RSZ-databank (cf. supra), waaruit gebleken is dat betrokkene sinds 27.07.2018 geen enkele dag meer gewerkt heeft, zelfs niet als uitzendkracht of op proef. Dit doet niet meteen het beste vermoeden betreffende haar reële kans op het bekomen van tewerkstelling in de nabije toekomst. Gezien bovenstaande bevindingen en bij gebrek aan concrete bewijzen, dient er geconcludeerd te worden dat betrokkene niet voldoet aan de voorwaarden onder art. 50, §2, 3° (KB 08.10.1981). Bijgevolg kan het verblijf van betrokkene, langer dan 3 maanden als burger van de Unie, niet erkend worden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat als een eerste en enig middel kan beschouwd worden betoogt de verzoekende partij als volgt:

"B.1 Eerste middel

De bestreden beslissing schendt:

- de artikelen 40, §4, 1e lid, 1° j° art. 41, 1e lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS31.12.1980, hierna genoemd de Vreemdelingenwet);
- het artikel 50, §2, 1° en 3° van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen {BS27.10.1981, hierna genoemd het Vreemdelingenbesluit);
- Schending van het artikel 62 Vreemdelingenwet (materiële en formele motiveringsverplichting)
- Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;

En dit om de volgende redenen:

1/ EERSTE ONDERDEEL: MET BETREKKING TOT DE MOTIVERINGSVERPLICHTING

Wanneer een bestuur een bestuurshandeling stelt, dienen deze uitdrukkelijk te worden gemotiveerd waaronder wordt begrepen:

- dat een bestuurshandeling een eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking is die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuursden of voor een ander bestuur (artikel 1, eerste liggend streepje van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen) ;

- dat het bestuur de administratieve overheden zijn zoals bedoeld in artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State (artikel 1, tweede liggend streepje van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen);

- dat de bestuurde elke natuurlijke of rechtspersoon in zijn betrekkingen met het bestuur, is (artikel 1, derde liggend streepje van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen);

Dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de materiële motivering en de formele motivering (zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen).

De materiële motivering betekent dat redenen om tot de beslissing te komen uit de inhoud van de beslissing moeten kunnen worden afgeleid (beginsel van behoorlijk bestuur).

De formele motivering betekent dat "een bestuurshandeling altijd moet berusten op exacte juridische en feitelijke motieven die relevant en wettelijk aanvaardbaar zijn. De verplichte formele motivering bestaat in de verplichting voor ieder bestuur om deze motieven in de beslissing zelf op ten nemen'.

De voornoemde artikelen zorgen ervoor dat een overheid de juridische en de feitelijke overwegingen op dient te nemen in haar beslissing ten gronde en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710)

Het komt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toe hierop een wettelijk toezicht uit te oefenen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grand daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

De bestreden beslissing betekent dan ook een weigering tot een verblijf van meer dan drie maanden.

De beslissing wordt o.a. gesteund door te stellen dat de tewerkstelling van betrokkene achterhaald is doordat het document die ze heeft neergelegd, achterhaald zou zijn. De wet vereist dat verzoekster "bij de aanvraag of ten laatste binnen drie maanden na de aanvraag, bepaalde documenten overmaakt aan het betrokken gemeentebestuur" (art. 50, §2 Vreemdelingenbesluit).

Gezien verzoekster op het moment van de aanvraag wel de vereiste documenten heeft overgemaakt, kan het gemeentebestuur haar beslissing niet motiveren door te stellen dat het document achterhaald is. De wet vereist dat dit dient te gebeuren op het moment van de aanvraag, of binnen de drie maanden erna. Verzoekster deed haar aanvraag op 27.03.2018 en voegde hierbij onmiddellijk de vereiste documenten. Nimmer vereist de wet dat verzoekster haar documenten zou actualiseren noch werd ze hiervoor uitgenodigd...

De betrokken overheid dient ook het zorgvuldigheidsbeginsel na te leven. Dit legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 02.02.2007, nr. 167.411).

De bestreden beslissing omvat aldus een motivering contra legem. Het is niet mogelijk zijn beslissing te motiveren tegen de wet.

De beslissing dient bijgevolg vernietigd te worden.

2/ TWEEDE ONDERDEEL: MET BETREKKING DE WEIGERING VAN DE AANVRAAG

Op wettelijke basis heeft iedere burger van de Unie het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en zij in het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang zij kan bewijzen dat zij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld (art. 40, §4, lid 1,1° Vw.).

Vooreerst dient verzoekster te voldoen aan de voorwaarde van artikel 41, eerste lid Vw:

"Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de burger van de Unie op voorlegging van een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort, of indien hij op een andere wijze kan laten vaststellen of bewijzen dat hij het recht van vrij verkeer en verblijf geniet Als de burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn teruggrijping over te gaan in de gelegenheid om binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wet op een andere wijze te laten vaststellen dat hij het recht van vrij verkeer en verblijf geniet "

Het staat volgens verzoekster buiten kijf dat ze aan deze voorwaarde voldoet. Ze kon en kan nog steeds een geldig paspoort voorleggen zodat aan deze voorwaarde is voldaan en dit geen verdere toelichting vereist.

Om het verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie te kunnen bekomen, dient verzoekster aan te tonen dat ze ofwel werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te

zoeken, zolang zij kan bewijzen dat zij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld (art. 40, §4, lid 1,1° Vw.).

- Burger van de Unie

Vooreerst dient verzoekster aan te tonen dat ze een unieburger is. Een unieburger wordt omschreven als "een vreemdeling die de nationaliteit van een lidstaat van de Europese Unie bezit en verblijft in of zich begeeft naar het Rijk" (art. 40, §2 Vw.). Vooraleer een bijlage 19 kan worden afgeleverd, dient verzoekster aan te tonen dat ze Unieburger is. Gezien verzoekster de Duitse nationaliteit bezit, verblijft in het Rijk en een bijlage 19 heeft verkregen, is aan deze voorwaarde voldaan en dient deze niet verder te worden toegelicht.

- Aantonen dat verzoekster werk zoekt of een reële kans maakt op een tewerkstelling

Verzoekster dient aan te tonen dat ze werk zoekt of minstens een reële kans maakt op een tewerkstelling. De aard van het werk doet niet ter zake (RvV 26 oktober 2012, T. Vreemd. 2013, 160), maar het mag niet om een marginale tewerkstelling gaan (RvV 3 oktober 2007, nr. 2.286),

Op het moment van de aanvraag had verzoekster werk. Dit blijkt duidelijk uit de beslissing tot weigering: "Ter staving van haar aanvraag legde betrokkene volgende bewijsstukken voor: een VDAB-inschrijving en verschillende loonbrieven. "

Er kan dan ook geen discussie zijn dat verzoekster inspanningen heeft gedaan om werk te zoeken.

Op het moment van de aanvraag had verzoekster werk. Dit wijst er duidelijk op dat verzoekster inspanningen heeft gedaan om werk te zoeken: werk is immers niet iets dat zich zonder inspanningen voordoet...

Daarnaast heeft verzoekster ook voldoende elementen aangebracht dat ze een reële kans maakt op een tewerkstelling. Ze heeft een Chileens diploma dierenarts (zie stuk 3) hetgeen evenwel in België niet is erkend maar wat er wel op wijst dat ze de basiskennis heeft van dierengeneeskunde wat haar een reële kans biedt op tewerkstelling in die tak (vb. als assistent van een dierenarts).

Artikel 50, §2 van het Vreemdelingenbesluit legt vast welke documenten de Unieburger in dit geval dient over te maken:

§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken :

1° werknemer : een verklaring van indienstneming of tewerkstelling overeenkomstig het model van bijlage 19bis; ;

2° zelfstandige : een inschrijving in de Kruispuntbank voor ondernemingen met ondernemingsnummer [en een attest van aansluiting bij een sociaal verzekeringsfonds voor zelfstandigen overeenkomstig het model dat werd vastgesteld door de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft en door de Minister die de zelfstandigen onder zijn bevoegdheid heeft]1;

3° werkzoekende ;

a) een inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening of kopieën van sollicitatiebrieven; en
b) het bewijs van de reële kans om te worden aangesteld waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene, zoals behaalde diploma's, eventuele gevolgde of voorziene beroepsopleidingen en duur van de werkloosheid;

4° burger van de Unie bedoeld in artikel 40f § 4f eerste lid, 2° van de wet /

a) het bewijs van voldoende bestaansmiddelen, waarbij onder andere een invaliditeitsuitkering, een vervroegd pensioen, een ouderdomsuitkering of een uitkering van de arbeidsongevallen- of beroepsziektenverzekering in aanmerking worden genomen. Zowel middelen waarover de burger van de Unie in eigen hoofde beschikt, als bestaansmiddelen die hij daadwerkelijk verkrijgt via een derde, worden in aanmerking genomen; en b) een ziektekostenverzekering;

5° student bedoeld in artikel 140, § 4, eerste lid, 3° van de wet :

a) een inschrijving aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling; en

b) een ziektekostenverzekering; en

c) een verklaring van voldoende bestaansmiddelen, of een gelijkwaardig middel dat zekerheid verschaft dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt;

6° familielid bedoeld in artikel 40bis van de wet :

a) de officiële documenten of elk ander bewijs waarmee op geldige wijze de band van bloed- of aanverwantschap of van partnerschap, bedoeld in artikel 44,2e lid, kan worden vastgesteld;

b) eik ander document waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de andere voorwaarden, die zijn voorgeschreven bij artikel 40bis, §2 en §4, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

p> 7° familielid bedoeld in artikel 40ter, van de wet :

a) de officiële documenten of elk ander bewijs waarmee op geldige wijze de band van bloed- of aanverwantschap of van partnerschap, bedoeld in artikel 144,2e lid, kan worden vastgesteld;

b) elk ander document waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de andere voorwaarden, die zijn voorgeschreven bij artikel 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

Vooreerst was verzoekster op het moment van de aanvraag een werknemer gezien ze verschillende loonbrieven had voorgelegd. Verzoekster voldeed dan ook aan die voorwaarde.

Verder, wanneer verzoekster als werkzoekend wordt beschouwd, voldoet ze ook aan de voorwaarden. Ze dient enerzijds een inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening of kopieën van sollicitatiebrieven en het bewijs van de reële kans om te worden aangesteld waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene, zoals behaalde diploma's, eventuele gevolgde of voorziene beroepsopleidingen, en duur van de werkloosheid.

Verzoekster plaatst het woord "en" duidelijk in vet gezien verzoekster zich er ten stelligste van bewust is dat deze cumulatieve voorwaarden betreffen.

Uit de bestreden beslissing volgt duidelijk dat verzoekster een inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening (VDAB) en dat ze loonbrieven had voorgelegd. Daarnaast kan ze haar "reële kans om te worden aangesteld" aantonen dat rekening te houden met de persoonlijke omstandigheden. Eén van die persoonlijke omstandigheden kan bestaan uit behaalde diploma's, hetgeen ze ook heeft in de dierengeneeskunde (zie supra en stuk 3). Verzoekster voegt bijgevolg ook verschillende sollicitaties en heeft tijdens de procedure ook steeds blijven solliciteren. Het verkrijgen van de bestreden beslissing heeft het voor verzoekster evenwel niet makkelijker gemaakt om effectief - op een legale manier - werk te vinden.

Uit rechtspraak blijkt onder andere dat een reële kans op tewerkstelling niet volgt uit enkele dagen werken (bv. RvV 19 april 2017, nr. 185 549). Om een reële kans op tewerkstelling aan te tonen dient verzoekster onder andere aan te tonen dat ze meer gewerkt heeft dan niet (in de periode dat ze in België verbleef) en dat ze andere documenten omtrent haar persoonlijke situatie dient over te maken (o.a. stuk 4) waaruit blijkt dat ze in de mogelijkheid was een appartement te huren op de private huurmarkt.

Op basis van het bovenstaande weerlegt verzoekster duidelijk de weerhouden motieven in de bestreden beslissing.

Verzekering ziektekosten en beschikken over voldoende bestaansmiddelen

Ter volledigheid heeft verzoekster ook aangetoond dat ze over een verzekering omtrent de ziektekosten beschikt (zie stuk 5) en dat ze (voorlopig) over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in haar eigen voorzieningen te voorzien.

- Het verlaten van het land

In de bestreden beslissing werd verzoekster geen bevel verleend het grondgebied te verlaten.

Daar is ook geen reden voor gezien verzoekster voldoende inspanningen heeft geleverd om haar werkwillegheid aan te tonen.

Het Hof van Justitie interpreteerde in de zaak Antonissen (HvJ 26 februari 1991, Antonissen, C- 292/89) de beperkingen op het vrij verkeer van personen in de situatie van een werkzoekende en stelde hierin dat indien een EU-burger in een andere lidstaat werk is komen zoeken, hij gedwongen kan worden - behoudens mogelijkheid van beroep - die staat weer te verlaten indien hij er na zes maanden geen werk heeft gevonden, tenzij de belanghebbende aantoonde dat hij nog steeds werk zoekt en een reële kans heeft het te vinden.

Verzoekster heeft dan ook afdoende aangetoond dat ze nog steeds werk zoekt en dat ze ook een reële kans heeft om dit te vinden."

2.2. De in de artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Uit het verzoekschrift blijkt bovendien dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk betwist zodat het middel vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht, waarvan de verzoekende partij de schending eveneens aanvoert.

2.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. In voorliggende zaak diende de verzoekende partij een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als werknemer/werkzoekende op grond van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Deze bepaling, waarvan zij de schending aanvoert, luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 4

Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;”

Artikel 50, § 2, 1° en 3° van het vreemdelingenbesluit, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd, luiden op hun beurt als volgt:

“§ 2

Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken:

1° werknemer: een verklaring van indienstneming of tewerkstelling overeenkomstig het model van bijlage 19bis;

(...)

3° werkzoekende:

*a) een inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening of kopieën van sollicitatiebrieven; en
b) het bewijs van de reële kans om te worden aangesteld waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene, zoals behaalde diploma's, eventuele gevolgde of voorziene beroepsopleidingen, en duur van de werkloosheid;”*

2.5. Verzoekende partij betoogt dat zij bij haar aanvraag stukken gevoegd heeft waaruit blijkt dat zij op dat ogenblik tewerkgesteld was. De Raad wijst erop dat dit gegeven niet betwist wordt door de verwerende partij maar de verwerende partij er wel op wijst dat deze tewerkstelling een einde nam op 27 juli 2018 en dat de tewerkstelling aldus achterhaald is zodat verzoekende partij geen verblijfsrecht kan krijgen als werknemer. De Raad wijst er daarbij op dat de verwerende partij zich bij het treffen van de bestreden beslissing mag enten op de meest actuele informatie die zij op dat ogenblik heeft en die relevant is. Waar verzoekende partij betoogt dat het bestuur haar geen actuele informatie heeft gevraagd, wijst de Raad er op dat de bestreden weigeringsbeslissing het resultaat is van een aanvraag die door de verzoekende partij werd ingediend, en dat de bewijslast in zo'n geval in beginsel bij de aanvrager ligt. Nu in casu de betrokken reglementering specificeert welke documenten door de aanvrager moeten/kunnen worden overgelegd om aan te tonen dat hij als werknemer of werkzoekende moet worden beschouwd, toont de verzoekende partij niet aan dat haar bijkomend de gelegenheid had moeten worden geboden om te reageren. Bovendien blijkt uit het aanvraagformulier “Bijlage 19” dat de verzoekende partij uitdrukkelijk werd uitgenodigd volgende stukken voor te leggen: “Bewijs werkelijke kans op tewerkstelling binnen een redelijke termijn, Bewijs van inschrijving bij de VDAB of sollicitatiebewijzen”. De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt evenzeer ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de

verwerende partij kan beoordelen of de verzoekende partij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. Het kwam aldus aan de verzoekende partij toe, in het kader van haar aanvraag en zolang er dienaangaande nog geen beslissing was getroffen, het bestuur op de hoogte te brengen van alle relevante informatie. De Raad stelt daarenboven nog vast dat verzoekende partij ook geenszins betwist dat haar tewerkstelling een einde nam op 27 juli 2018. Zij betoogt noch toont aan dat zij sindsdien wel opnieuw tewerkgesteld is. De verwerende partij oordeelde dan ook terecht dat verzoekende partij niet kan aanzien worden als werknemer en dat haar dus op die grond geen verblijfsrecht kan worden gegeven.

2.6. Waar verzoekende partij er nog op wijst dat zij voldoet aan de in artikel 41 van de vreemdelingenwet opgesomde voorwaarde voor toegang tot het grondgebied ziet de Raad hoegenaamd de relevantie niet in van deze kritiek of opmerking nu op geen enkele wijze de toegang tot het grondgebied ontzegd werd aan de verzoekende partij. In casu betreft het immers een beslissing tot weigering van lang verblijf.

2.7. Verzoekende partij kan ook niet ernstig voorhouden dat haar zoektocht naar werk en haar tewerkstellingskansen blijken uit het feit dat zij al als uitzendkracht gewerkt heeft. Zo stelt de bestreden beslissing: *“Betrokkene legt enkel bewijzen voor van tewerkstelling in het verleden als uitzendkracht. Het feit dat betrokkene in het verleden de kans heeft gekregen om sporadisch te werken, garandeert op geen enkele manier dat deze kans zich in de toekomst zal herhalen. Dit wordt versterkt door de informatie uit de RSZ-databank (cf. supra), waaruit gebleken is dat betrokkene sinds 27.07.2018 geen enkele dag meer gewerkt heeft, zelfs niet als uitzendkracht of op proef. Dit doet niet meteen het beste vermoeden betreffende haar reële kans op het bekomen van tewerkstelling in de nabije toekomst.”* Deze motivering vindt steun in het administratief dossier en is kennelijk redelijk. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat het kennelijk onredelijk is dat, zoals de verwerende partij in de bestreden beslissing motiveert, het niet is omdat betrokkene in het verleden de kans heeft gekregen om sporadisch te werken dat dit wil zeggen dat zij in de toekomst hoe dan ook kans maakt op tewerkstelling.

Waar verzoekende partij voorts betoogt dat zij een Chileens diploma heeft voorgelegd dat evenwel niet erkend is in België maar waaruit blijkt dat zij basiskennis heeft van dierengeneeskunde en dus kans op tewerkstelling maakt als bijvoorbeeld assistent van een dierenarts, wijst de Raad er in de eerste plaats op dat uit nazicht van het administratief dossier niet blijkt dat verzoekende partij de verwerende partij in kennis heeft gesteld van dit diploma. Bijgevolg kan verzoekende partij in kader van het annulatieberoep niet dienstig verwijzen naar stukken waarvan de verwerende partij niet op de hoogte was voor het treffen van de bestreden beslissing. Louter ten overvloede bemerkt de Raad nog dat verzoekende partij zelf stelt dat haar diploma niet erkend is in België en dat ook niet blijkt dat zij gesolliciteerd heeft in functie van dit diploma zodat zij ook geenszins aantoonst dat dit diploma haar een reële kans op tewerkstelling in België biedt.

Waar verzoekende partij voorts ook nog betoogt dat zij steeds is blijven solliciteren, wijst de Raad er wederom op dat verzoekende partij in het kader van haar aanvraag geen enkel bewijs van sollicitatie heeft voorgelegd. De Raad oordeelt dan ook dat de verwerende partij kennelijk redelijk motiveert dat: *“Betrokkene heeft daarentegen niet aangetoond een reële kans te maken op het bekomen van tewerkstelling. Nergens in het dossier is er enig bewijs terug te vinden betreffende diploma's, vaardigheden, een succesvol afgeronde sollicitatieprocedure of een concreet voorstel van een werkgever of enig ander bewijs dat betrokkene een reële kans maakt op het bekomen van tewerkstelling. Betrokkene legt enkel bewijzen voor van tewerkstelling in het verleden als uitzendkracht. Het feit dat betrokkene in het verleden de kans heeft gekregen om sporadisch te werken, garandeert op geen enkele manier dat deze kans zich in de toekomst zal herhalen. Dit wordt versterkt door de informatie uit de RSZ-databank (cf. supra), waaruit gebleken is dat betrokkene sinds 27.07.2018 geen enkele dag meer gewerkt heeft, zelfs niet als uitzendkracht of op proef. Dit doet niet meteen het beste vermoeden betreffende haar reële kans op het bekomen van tewerkstelling in de nabije toekomst. Gezien bovenstaande bevindingen en bij gebrek aan concrete bewijzen, dient er geconcludeerd te worden dat betrokkene niet voldoet aan de voorwaarden onder art. 50, §2, 3° (KB 08.10.1981). Bijgevolg kan het verblijf van betrokkene, langer dan 3 maanden als burger van de Unie, niet erkend worden.”*

Het betoog van verzoekende partij dat zij een appartement huurt, dat zij een ziektekostenverzekering heeft en dat zij voorlopig beschikt over voldoende bestaansmiddelen is voorts niet pertinent in het licht van haar aanvraag als werknemer/werkzoekende nu zij niet aantoonst in België tewerkgesteld te zijn noch enige reële kans op tewerkstelling te maken.

Ter terechtzitting betoogt verzoekende partij nog dat zij thans tewerkgesteld is. Dit betreft evenwel een gegeven dat zich na het treffen van de bestreden beslissing heeft voorgedaan en waarmee de Raad in het kader van zijn annulatiebevoegdheid geen rekening vermog te houden, hetgeen de verzoekende partij trouwens ook erkent op de terechtzitting.

2.8. Het enig middel is, voor zover het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend negentien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER